Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
HENRIKA SAUGMANDSGAARDA ØEJA,
predstavljeni 15. aprila 2021 [1]

Zadeva C-18/20

XY
ob udeležbi
Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Verwaltungsgerichtshof (vrhovno upravno sodišče, Avstrija))

„Predhodno odločanje – Območje svobode, varnosti in pravice – Azilna politika – Prošnja za mednarodno zaščito – Sklicevanje na okoliščine, ki so obstajale že pred pravnomočnim končanjem predhodnega azilnega postopka – Nacionalna ureditev, s katero je izključeno upoštevanje novih ugotovitev, ki po krivdi prosilca niso bile navedene v prvotnem postopku – Direktiva 2013/32/EU – Naknadna prošnja – Člen 40, od (1) do (4) – Člen 42(2) – Dopustnost – Procesna pravila – Prekluzivni roki – Člen 13(1) – Pravnomočnost – Direktiva 2005/85/ES – Člen 34(2)(b) – Direktiva 2011/95/EU – Člen 4(2)“

I. Uvod

1. Ta predlog za sprejetje predhodne odločbe je vložilo Verwaltungsgerichtshof (vrhovno upravno sodišče, Avstrija) in se nanaša na razlago člena 40, od (2) do (4), in člena 42(2) Direktive 2013/32/ES o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite [2]. V prvih določbah so med drugim navedeni pogoji, ki jih smejo države članice določiti za to, da se ugotovi, da je naknadna prošnja za mednarodno zaščito [3] nedopustna zaradi pravnomočnosti.

2. Predlog je bil vložen v okviru revizijskega postopka med XY, iraškim državljanom, in Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (zvezni urad za priseljevanje in azil, Avstrija, v nadaljevanju: zvezni urad) v zvezi z zakonitostjo odločbe Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče, Avstrija), s katero je bila naknadna prošnja, ki jo je vložil XY, na podlagi avstrijskega prava zaradi pravnomočnosti zavržena kot nedopustna. Sodišče je v bistvu razsodilo, da je dejstvo, ki ga XY navaja v podporo naknadni prošnji – da je bil od nekdaj homoseksualec – obstajalo že med postopkom na podlagi njegove prve prošnje za mednarodno zaščito, ne da bi se XY skliceval nanj v tem postopku, tako da naj to dejstvo ne bi bilo novo.

[1] Jezik izvirnika: francoščina.

[2] Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 (UL 2013, L 180, str. 60).

[3] Kot je pojasnjeno v točki 26 in opombi 7 teh sklepnih predlogov, je naknadna prošnja nadaljnja prošnja za mednarodno zaščito, podana po izdaji dokončne odločbe v zvezi s predhodno prošnjo za mednarodno zaščito.

3. Predložitveno sodišče mora v sporu o glavni stvari odločiti, ali je ta ugotovitev nedopustnosti zakonita. V zvezi s tem dvomi o združljivosti določb avstrijskega prava o pravnomočnosti, ki so pripeljale do tega zavrženja, in o odstopanjih od tega načela, določenih v avstrijskem pravu, s katerimi je omogočeno navajanje novih dejstev in dokazov, z zgoraj navedenimi določbami Direktive 2013/32. Glede te problematike je predložilo tri vprašanja za predhodno odločanje.

4. Ob koncu analize bom pojasnil razloge, iz katerih najprej menim, da se lahko naknadna prošnja na podlagi člena 40(2) in (3) Direktive 2013/32 opira na nove elemente in ugotovitve, ki so obstajali *že* med postopkom na podlagi predhodne prošnje za mednarodno zaščito, ki pa v tem postopku niso bili uveljavljani (prvo vprašanje za predhodno odločanje).

5. Dalje, člen 40(3) Direktive 2013/32 ne nasprotuje temu, da je naknadna prošnja predmet vsebinske presoje v okviru *obnove* postopka, kakršna je določena v avstrijskem pravu, na podlagi predhodne prošnje, če so spoštovane zahteve iz poglavja II te direktive, kar mora v okviru spora o glavni stvari preveriti predložitveno sodišče. Poleg tega je s členom 42(2), zlasti v povezavi s členom 40, od (2) do (4), navedene direktive, prepovedana določitev prekluzivnih rokov, kakršni so določeni v avstrijskem pravu (drugo vprašanje za predhodno odločanje).

6. Nazadnje, če bo predložitveno sodišče ocenilo, da *obnova* postopka, določena v avstrijskem pravu, ne izpolnjuje zahtev iz poglavja II Direktive 2013/32, tako da bi bilo treba naknadno prošnjo preučiti v *novem* upravnem *postopku*, menim, da člen 40(4) Direktive 2013/32 nasprotuje temu, da se v takem novem postopku uporabi pogoj neobstoja krivde prosilca, razen če je tak pogoj izrecno določen v nacionalnem pravu in če izpolnjuje zahteve pravne varnosti. V položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, očitno ni tako, kar pa mora vendarle preveriti predložitveno sodišče (tretje vprašanje za predhodno odločanje).

II. Pravni okvir

A. Pravo Unije

1. Direktiva 2013/32

7. V uvodni izjavi 36 Direktive 2013/32 je navedeno:

„Kadar prosilec poda naknadno prošnjo, ne da bi predložil nove dokaze ali navedbe, bi bila zahteva, da države članice izpeljejo nov celoten postopek, nesorazmerna. V teh primerih bi morale imeti države članice možnost, da v skladu z načelom pravnomočnosti prošnjo zavržejo kot nedopustno.“

8. Člen 33(2) te direktive, naslovljen „Nedopustne prošnje“, določa:

„Države članice lahko štejejo prošnjo za mednarodno zaščito za nedopustno le, če:

[…]

(d) je prošnja naknadna prošnja, ne da bi se pojavili novi elementi ali ugotovitve v zvezi z vprašanjem, ali prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite, na podlagi Direktive 2011/95/EU[4], oziroma ne da bi prosilec navedel take nove elemente ali ugotovitve; ali

[…]".

9. Člen 40 navedene direktive, naslovljen „Naknadna prošnja", v odstavkih od 1 do 4 določa:

„1. Kadar oseba, ki je zaprosila za mednarodno zaščito v državi članici, poda naknadne navedbe ali vloži naknadno prošnjo v isti državi članici, ta država članica obravnava te naknadne navedbe ali elemente naknadne prošnje v okviru obravnavanja predhodne prošnje ali v okviru preizkusa izdane odločbe ali odločanja o pritožbi zoper izdano odločbo, če lahko pristojni organi v teh postopkih upoštevajo in obravnavajo vse elemente naknadnih navedb ali naknadne prošnje.

2. Za namene odločanja o dopustnosti prošnje za mednarodno zaščito v skladu s členom 33(2)(d) je naknadna prošnja za mednarodno zaščito najprej predmet predhodne obravnave o tem, ali so se pojavili novi elementi ali ugotovitve v zvezi z vprašanjem, ali prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite, na podlagi Direktive [2011/95], oziroma je prosilec navedel take nove elemente ali ugotovitve.

3. Če se v predhodni obravnavi iz odstavka 2 ugotovi, da so se pojavili novi elementi ali ugotovitve, ki pomembno povečujejo verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite, na podlagi Direktive [2011/95], oziroma da je prosilec navedel take nove elemente ali ugotovitve, se obravnavanje prošnje nadaljuje v skladu s poglavjem II. Države članice lahko določijo tudi druge razloge za nadaljnje obravnavanje naknadne prošnje.

4. Države članice lahko odločijo, da bo prošnja nadalje obravnavana le, če zadevni prosilec brez svoje krivde v predhodnem postopku ni mogel uveljaviti okoliščin iz odstavkov 2 in 3 tega člena, zlasti z uveljavljanjem svoje pravice do učinkovitega pravnega sredstva v skladu s členom 46."

10. Člen 42 iste direktive, naslovljen „Postopkovna pravila", v odstavku 2 določa:

„Države članice lahko v nacionalnem pravu določijo pravila o predhodni obravnavi v skladu s členom 40. Ta pravila lahko med drugim:

(a) obvezujejo zadevnega prosilca, da navede dejstva in predloži dokaze, ki upravičujejo nov postopek;

(b) dovoljujejo izvedbo predhodne obravnave zgolj na podlagi pisnih navedb brez osebnega razgovora, razen v primerih iz člena 40(6).

Ta pravila prosilcu ne smejo onemogočiti dostopa do novega postopka, niti ne povzročiti dejanskega izničenja ali resne okrnjenosti tega dostopa."

[4] Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite (UL 2011, L 337, str. 9).

2. Direktiva 2005/85/ES

11. Direktiva 2013/32 je z učinkom od 21. marca 2015 razveljavila in nadomestila Direktivo 2005/85/ES.[5] V zadnjenavedeni direktivi je bila določba, ki ustreza členu 43(2) Direktive 2013/32, vsebovana v členu 34(2). V tej določbi je bilo določeno:

„Države članice lahko v nacionalnem pravu določijo pravila o predhodni obravnavi v skladu s členom 32. Ta pravila lahko med drugim:

(a) obvezujejo zadevnega prosilca, da navede dejstva in predloži dokaze, ki upravičujejo nov postopek;

(b) zahtevajo, da zadevni prosilec predloži nove podatke v določenem roku od trenutka, ko jih je sam pridobil;

(c) dovoljujejo izvedbo predhodne obravnave zgolj na podlagi pisnih navedb brez osebnega razgovora.

Ti pogoji prosilcu za azil ne smejo onemogočiti dostopa do novega postopka, niti ne povzročiti dejanskega izničenja ali resne okrnjenosti tega dostopa.“

3. Direktiva 2011/95

12. Člen 4 Direktive 2011/95, naslovljen „Obravnavanje dejstev in okoliščin“, v odstavkih 1 in 2 določa:

„1. Države članice lahko naložijo prosilcu dolžnost, da čim prej predloži vse potrebne elemente za utemeljitev prošnje za mednarodno zaščito. Dolžnost države članice je, da v sodelovanju s prosilcem obravnava ustrezne elemente prošnje.

2. Elementi iz odstavka 1 so izjave prosilca in vsa dokumentacija, s katero razpolaga prosilec, glede svoje starosti, porekla, vključno s poreklom ustreznih sorodnikov, identitete, državljanstva(-ev), držav(-e) in kraja(-ev) prejšnjega prebivališča, prejšnjih prošenj za azil, prepotovanih poti, potovalnih dokumentov ter razlogov za prošnjo za mednarodno zaščito.“

B. Avstrijsko pravo

1. Zakon o splošnem upravnem postopku

13. Člena 68 in 69 Allgemeines Verwaltungsverfahrensgesetz (zakon o splošnem upravnem postopku, v nadaljevanju: AVG) določata:

„Člen 68:

(1) Prošnje zainteresiranih oseb, ki so, razen v primerih iz členov 69 in 70, namenjene spremembi odločbe, zoper katero ni mogoča ali ni več mogoča pritožba, je treba zavreči zaradi

[5] Direktiva Sveta z dne 1. decembra 2005 o minimalnih standardih glede postopkov za priznanje ali odvzem statusa begunca v državah članicah (UL 2005, L 326, str. 13), razveljavljena s členom 53 Direktive 2013/32.

pravnomočnosti, če organ ne ugotovi razlogov za izdajo sklepa v skladu z odstavki od 2 do 4 tega člena.

[…]

Obnova postopka

Člen 69:

(1) Predlogu stranke za obnovo postopka, ki je bil končan z odločbo, se ugodi, če zoper to odločbo ni ali ni več pravnega sredstva in:

[…]

2. če se pojavijo nova dejstva ali novi dokazi, ki jih brez krivde stranke ni bilo mogoče uveljavljati v predhodnem postopku in ki bi morda lahko sami ali v povezavi z drugimi rezultati postopka pripeljali do odločbe, katere izrek bi bil vsebinsko drugačen; ali

[…]

(2) Predlog za obnovo je treba vložiti v roku dveh tednov pri organu, ki je izdal odločbo. Rok teče od trenutka, ko je predlagatelj izvedel za razlog za obnovo; če pa ta trenutek nastopi po ustni razglasitvi odločbe, vendar pred vročitvijo pisnega odpravka odločbe, teče rok šele od te vročitve. Obnove ni mogoče predlagati po treh letih od izdaje odločbe. Okoliščine, iz katerih izhaja, da je predlog podan v zakonskem roku, mora dokazati predlagatelj.

[…]“.

2. Zakon o upravnem sporu

14. Člen 32 Verwaltungsgerichtsverfahrensgesetz (zakon o upravnem sporu, v nadaljevanju: VwGVG) določa:

„(1) Predlogu stranke za obnovo postopka, ki je bil končan s sodbo upravnega sodišča, se ugodi, če

1. […]

2. se pojavijo nova dejstva ali novi dokazi, ki jih brez krivde stranke ni bilo mogoče uveljavljati v predhodnem postopku in ki bi morda lahko sami ali v povezavi z drugimi rezultati postopka pripeljali do sodbe, katere izrek bi bil vsebinsko drugačen; ali

3. […]

(2) Predlog za obnovo je treba vložiti v roku dveh tednov pri upravnem sodišču. Rok teče od trenutka, ko je predlagatelj izvedel za razlog za obnovo; če pa ta trenutek nastopi po ustni razglasitvi sodbe, vendar pred vročitvijo pisnega odpravka sodbe, teče rok šele od te vročitve. Obnove ni mogoče predlagati po treh letih od razglasitve sodbe. Okoliščine, iz katerih izhaja, da je predlog podan v zakonskem roku, mora dokazati predlagatelj.

[…]“.

III. Spor o glavni stvari, vprašanja za predhodno odločanje in postopek pred Sodiščem

15. XY, ki je iraški državljan islamske šiitske veroizpovedi, je 18. julija 2015 vložil prvo prošnjo za mednarodno zaščito. Zvezni urad je z odločbo z dne 29. januarja 2018 to prošnjo zavrnil. Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče) je s sodbo z dne 27. julija 2018 pritožbo, ki jo je XY vložil zoper odločbo zveznega urada, zavrnilo kot neutemeljeno. Ta sodba je postala pravnomočna. [6]

16. Med upravnim postopkom, v katerem je bila izdana odločba zveznega urada z dne 29. januarja 2018, in pred Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče), na katero se je obrnil XY, je ta večkrat utemeljeval svojo prošnjo za mednarodno zaščito v bistvu z eno samo okoliščino, in sicer, da bi, če bi se vrnil v Iran, bil izpostavljen tveganju, da ga ubijejo, ker je zavrnil šiitske milice, ki so ga pozvale, da se mora boriti zanje, in zaradi notranjega položaja v Iraku, ki je zaradi vojne zelo slab.

17. XY je 4. decembra 2018 vložil naknadno prošnjo za mednarodno zaščito.

18. V tem postopku je trdil, da v prvi prošnji ni navedel pravih razlogov, zaradi katerih prosi za mednarodno zaščito. Navedel je namreč, da je že vse življenje homoseksualec, kar je v Iraku in „v njegovi veroizpovedi“ prepovedano, in trdil, da vse do tedaj ni mogel navesti teh pravih razlogov, saj se je bal za življenje. Šele ko je prispel v Avstrijo, naj bi ob podpori združenja, ki naj bi ga obiskoval vsaj od junija 2018, spoznal, da se mu ni treba ničesar bati, če razkrije svojo homoseksualnost.

19. Zvezni urad je z odločbo z dne 28. januarja 2019 med drugim ugotovil, da je naknadna prošnja XY na podlagi člena 68(1) AVG nedopustna zaradi pravnomočnosti.

20. XY je zoper to odločbo vložil tožbo pri Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče). To pravno sredstvo je bilo v delu, v katerem je bilo vloženo zoper zavrženje naknadne prošnje, tudi samo zavrženo s sodbo z dne 18. marca 2019.

21. Edini razlog, zaradi katerega je Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče) potrdilo odločbo zveznega urada, je, da naj bi homoseksualnost XY obstajala že v prvem azilnem postopku in da se XY, čeprav je za svojo homoseksualnost vedel, nanjo v tem prvem postopku ni skliceval. Zato naj bi po mnenju Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče) pravnomočnost odločbe o prvi prošnji za azil zajemala tudi to dejstvo.

22. Pred Verwaltungsgerichtshof (vrhovno upravno sodišče), predložitvenim sodiščem, je bil sprožen revizijski postopek.

23. V tem postopu XY izpodbija to, da je bila njegova naknadna prošnja zavržena kot nedopustna, zlasti zato, ker naj bi bilo veljavno avstrijsko pravo glede tega v nasprotju s členom 40 Direktive 2013/32.

[6] XY je zoper sodbo Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče) z dne 27. julija 2018 vložil pravno sredstvo pri Verfassungsgerichtshof (ustavno sodišče, Avstrija). Zadnjenavedeno sodišče je s sklepom z dne 25. septembra 2018 zavrnilo sprejetje pravnega sredstva v obravnavo, s sklepom z dne 25. oktobra 2018 pa je na podlagi naknadne prošnje pravno sredstvo odstopilo Verwaltungsgerichtshof (vrhovno upravno sodišče) v pristojno odločanje. Pri Verwaltungsgerichtshof (vrhovno upravno sodišče) ni bil vpisan noben zahtevek za revizijo.

24. V teh okoliščinah je predložitveno sodišče z odločbo z dne 18. decembra 2019, ki je na Sodišče prispela 16. januarja 2020, prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali izrazi ‚novi elementi ali ugotovitve', ki ‚so se pojavili' oziroma jih je ‚prosilec navedel', iz člena 40(2) in (3) Direktive [2013/32] vključujejo tudi okoliščine, ki so obstajale že pred pravnomočnim končanjem predhodnega azilnega postopka?

Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen:

2. Ali v primeru, če se pojavijo nova dejstva ali dokazi, ki jih v predhodnem postopku brez tujčeve krivde ni bilo mogoče navesti, zadostuje, da se prosilcu za azil omogoči, da zahteva obnovo predhodnega postopka o pravnomočno razsojeni stvari?

3. Ali sme organ, če prosilec za azil novo zatrjevanih razlogov že v predhodnem azilnem postopku ni navedel po svoji krivdi, vsebinsko presojo naknadne prošnje zavrniti na podlagi nacionalnega pravila, s katerim je določeno za upravni postopek splošno veljavno načelo, čeprav država članica, ker ni sprejela posebnih pravil, določb člena 40(2) in (3) Direktive 2013/32 ni pravilno prenesla, zaradi česar tudi ni izrecno izkoristila možnosti iz člena 40(4) te direktive, da sme določiti izjemo od vsebinske presoje naknadne prošnje?"

25. Pisna stališča so predložile avstrijska, češka, nemška, francoska, madžarska in nizozemska vlada ter Komisija. Isti zainteresirani subjekti – razen francoske vlade – so odgovorili na pisna vprašanja Sodišča z dne 12. novembra 2020.

IV. Analiza

26. „Naknadna prošnja" je opredeljena kot nadaljnja prošnja za mednarodno zaščito, podana po izdaji dokončne odločbe v zvezi s predhodno prošnjo za mednarodno zaščito.[7] Kot je navedeno v uvodu teh sklepnih predlogov, so pogoji, ki jih smejo države članice določiti za ugotovitev nedopustnosti naknadne prošnje zaradi pravnomočnosti, določeni v členu 40, od (2) do (4), Direktive 2013/32.

27. Iz predloga za sprejetje predhodne odločbe je razvidno, da avstrijski zakonodajalec ni sprejel posebnih pravil za izvajanje člena 40 Direktive 2013/32. Zato je treba za presojo, ali je naknadna prošnja za zaščito nedopustna zaradi pravnomočnosti, uporabiti splošne določbe avstrijskega prava, s katerimi je urejen upravni postopek.[8] Predložitveno sodišče želi s tremi vprašanji za predhodno odločanje v bistvu izvedeti, ali Direktiva 2013/32 nasprotuje tem določbam avstrijskega prava.

[7] Glej člen 2(q) Direktive 2013/32, ki „naknadno prošnjo" opredeljuje kot „nadaljnjo prošnjo za mednarodno zaščito, podano po izdaji dokončne odločbe v zvezi s predhodno prošnjo, vključno s primeri, ko je prosilec prošnjo izrecno umaknil, in primeri, ko je organ za presojo prošnjo zavrnil po njenem implicitnem umiku v skladu s členom 28(1)". Člen 2(e) pojem „dokončna odločba" iz te opredelitve opredeljuje kot „odločbo o tem, ali se državljanu tretje države ali osebi brez državljanstva prizna status begunca ali subsidiarne zaščite na podlagi Direktive [2011/95] in zoper katero ni več možno pravno sredstvo v okviru poglavja V te direktive ne glede na to, ali je do zaključka postopka s pravnim sredstvom prosilcem dovoljeno, da ostanejo v zadevni državi članici".

[8] Avstrijska vlada je pojasnila, da je avstrijski zakonodajalec ocenil, da ni treba sprejeti posebnih določb za obravnavanje naknadnih prošenj za mednarodno zaščito, ker so z avstrijskimi pravili o upravnih postopkih določeni ukrepi, ki omogočajo izpolnitev zahtev iz člena 40 Direktive 2013/32.

28. Menim, da je za odgovor na postavljena vprašanja najprej smiselno pojasniti zadevno avstrijsko pravo, kot ga razumem na podlagi predloga za sprejetje predhodne odločbe in pojasnil, ki jih je v zvezi s tem podala avstrijska vlada.

A. Zadevno avstrijsko pravo

29. Avstrijski določbi, ki ju je treba uporabiti za presojo, ali je treba naknadno prošnjo zavreči kot nedopustno zaradi pravnomočnosti, sta člen 68(1) AVG ter člen 69(1), točka 2, in (2) tega zakona. Ti določbi se uporabljata v upravnih postopkih. Podobne določbe se uporabljajo v postopkih pred upravnimi sodišči.[9]

30. V skladu s členom 68(1) AVG je treba prošnje zainteresiranih oseb, ki so namenjene spremembi odločbe, zoper katero ni ali ni več mogoča pritožba, zavreči iz razloga pravnomočnosti. Odstopanje od tega člena je določeno v členu 69(1), točka 2, AVG. Tako je, da bi bilo mogoče upoštevati dejstva in dokaze, ki so sicer res obstajali že v času dokončne odločbe, ki pa brez krivde zainteresirane osebe niso bili uveljavljani, s to določbo pod pogoji, ki so navedeni v njej, in pogoji iz člena 69(2) AVG določena obnova že končanega postopka. Taka obnova končanega postopka tako omogoča, da se poseže v pravnomočnost.

31. Kadar se te določbe uporabijo za naknadne prošnje, iz njih izhajata dva vidika, ki sta upoštevna za obravnavano zadevo.

32. *Prvič*, za ugotovitev, ali je naknadna prošnja nedopustna zaradi pravnomočnosti v smislu člena 68(1) AVG, je treba vedeti, ali se ta naknadna prošnja opira na dejstva ali dokaze, ki so obstajali že *pred* končanjem postopka na podlagi predhodne prošnje (ti se v avstrijskem pravu imenujejo „*nova reperta*“), ali pa na dejstva ali dokaze, ki so se pojavili šele *po* končanju prvega postopka (ti se v avstrijskem pravu imenujejo „*nova producta*“).

33. Pravnomočnost v smislu člena 68(1) AVG se namreč ne nanaša na naknadno prošnjo, ki se opira na dejstva ali dokaze, ki so se pojavili šele *po* končanju postopka na podlagi prve prošnje za azil („*nova producta*“). Taka dejstva in dokazi niso kriti z odločbo o predhodni prošnji in se je torej dovoljeno sklicevati nanje v novem postopku kot novi zadevi.

34. Nasprotno so dejstva ali dokazi, ki so obstajali že pred končanjem postopka na podlagi prve prošnje („*nova reperta*“), načeloma zajeti s pravnomočnostjo v smislu člena 68(1) AVG ne glede na to, ali so bili uveljavljani v tem postopku ali ne. Vendar je mogoče nova dejstva ali dokaze, ki so sicer res obstajali že med navedenim postopkom, na katere pa se prosilec brez svoje krivde v tem postopku ni skliceval, uveljavljati v okviru obnove predhodnega postopka, če so izpolnjeni pogoji iz člena 69(1), točka 2, in (2) AVG.

35. *Drugič*, iz zgoraj navedenega izhaja razlika v načinih, ki omogočajo sklicevanje na nove elemente ali ugotovitve, glede na to, ali se naknadna prošnja opira na „*nova producta*“ ali „*nova reperta*“. Tako se v primeru naknadne prošnje, ki se opira na „*nova producta*“, njen preizkus opravi v *novem* upravnem *postopku*. Pri naknadni prošnji, ki se opira na „*nova reperta*“, pa bo naknadna prošnja preučena – če je dopustna v skladu z pogoji iz člena 69(1), točka 2, in (2) AVG – v okviru *obnove* prvega postopka.

[9] Predložitveno sodišče meni, da se v postopkih pred upravnimi sodišči člen 68(1) AVG uporablja po analogiji, medtem ko je določba, ki je podobna členu 69(1), točka 2, in (2) AVG, vsebovana v členu 32(1), točka 2, in (2), VwGVG, navedenem v točki 14 teh sklepnih predlogov. V analizi, ki sledi, se zaradi jasnosti sklicujem zgolj na določbe AVG.

36. Na postavljena vprašanja za predhodno odločanje je treba odgovoriti ob upoštevanju teh dveh vidikov avstrijskega prava.

B. Razlaga pojma „novi elementi ali ugotovitve“, ki „so se pojavili […] oziroma [jih] je prosilec navedel“ iz člena 40(2) in (3) Direktive 2013/32 (prvo vprašanje za predhodno odločanje)

37. Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem za predhodno odločanje v bistvu sprašuje, ali je treba pojem „novi elementi ali ugotovitve“, ki „so se pojavili […] oziroma [jih] je prosilec navedel“ iz člena 40(2) in (3) Direktive 2013/32 razlagati tako, da vključuje zgolj elemente ali ugotovitve, ki so nastali šele *po* pravnomočnem končanju postopka na podlagi predhodne prošnje za azil, ali pa ta pojem zajema tudi elemente ali ugotovitve, ki so obstajali *že* pred pravnomočnim končanjem tega postopka, na katere pa se prosilec v tem postopku ni skliceval.

38. Uvodoma opozarjam, da je s členom 40 Direktive 2013/32 vzpostavljen postopek obravnavanja v dveh fazah. Tako je na podlagi člena 40(2) te direktive naknadna prošnja najprej predmet predhodnega preizkusa zaradi ugotovitve, ali je dopustna v skladu s členom 33(2)(d) navedene direktive v povezavi s členom 40(2) in (3) te direktive.

39. S tem predhodnim preizkusom se ugotovi, ali so se pojavili novi elementi ali ugotovitve, ki pomembno povečujejo verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite na podlagi Direktive 2011/95, oziroma ali je prosilec navedel take nove elemente ali ugotovitve. Če je naknadna prošnja na podlagi tega preizkusa dopustna, se nato v skladu s členom 40(3) Direktive 2013/32 opravi vsebinska presoja, da bi se ugotovilo, ali je treba prošnji za mednarodno zaščito na podlagi Direktive 2011/95 dejansko ugoditi.

40. Pojem „novi elementi ali ugotovitve“, ki „so se pojavili […] oziroma [jih] je prosilec navedel“ je v členu 40(2) in (3) Direktive 2013/32 naveden v kontekstu tega prvega preizkusa dopustnosti. Če naknadna prošnja ne vsebuje nobenega novega elementa ali ugotovitve, se namreč šteje za nedopustno na podlagi načela pravnomočnosti. To je pojasnjeno v uvodni izjavi 36 te direktive, v kateri je navedeno, da kadar prosilec poda naknadno prošnjo, ne da bi predložil nove dokaze ali navedbe, bi bila zahteva, da države članice izpeljejo nov celoten postopek, nesorazmerna, tako da bi morale imeti države članice možnost, da v skladu z načelom pravnomočnosti prošnjo zavržejo kot nedopustno.[10]

41. Predložitveno sodišče želi tako glede na načelo pravnomočnosti s prvim vprašanjem v bistvu izvedeti, ali se na podlagi Direktive 2013/32 naknadna prošnja šteje za dopustno le, če se opira na ugotovitve ali elemente, ki so nastali *po* končanju prvega postopka. Če bi bilo tako, bi namreč iz tega sledilo, da Direktiva 2013/32 ne nasprotuje zadevnemu avstrijskemu pravu in s tem sporni ugotovitvi nedopustnosti v postopku v glavni stvari. Tako – kot je pojasnjeno v točki 33 teh sklepnih predlogov – zadevno avstrijsko pravo ne vsebujejo nobene omejitve glede dopustnosti naknadnih prošenj, ki se opirajo na ugotovitve in elemente, ki so nastali šele *po* končanju prvega postopka („*nova producta*“). Če je dejstvo, ki ga XY navaja v podporo svoji naknadni prošnji – da je bil od nekdaj homoseksualec – obstajalo že med postopkom na podlagi njegove prve prošnje za mednarodno zaščito, ne da bi se XY nanj v tem postopku skliceval, se Direktiva 2013/32 za ta položaj ne bi uporabljala.

[10] Tako je Sodišče priznalo pomembnost načela pravnomočnosti tako v pravnem redu Unije kot v nacionalnih pravnih redih. Da bi se zagotovila stabilnost prava in pravnih razmerij ter učinkovito izvajanje sodne oblasti, je namreč pomembno, da sodnih odločb, ki so postale pravnomočne po tem, ko so bila izčrpana vsa razpoložljiva pravna sredstva, ali po tem, ko so se iztekli roki zanje, ni več mogoče izpodbijati (glej sodbo z dne 24. oktobra 2018, XC in drugi, C-234/17, EU:C:2018:853, točka 52).

42. Po mojem mnenju in tudi po mnenju vseh zainteresiranih subjektov razen madžarske vlade ni nobenega dvoma, da pojem „novi elementi ali ugotovitve“, ki „so se pojavili […] oziroma [jih] je prosilec navedel“ iz člena 40(2) in (3) Direktive 2013/32 vključuje elemente in ugotovitve, ki so obstajali *že* pred pravnomočnim končanjem predhodnega azilnega postopka, na katere pa se prosilec v tem postopku ni skliceval, tako da je naknadna prošnja, kakršna je prošnja XY, ki se opira na take elemente in ugotovitve, lahko dopustna.

43. Po eni strani namreč besedilo člena 40(2) in (3) Direktive 2013/32 kaže v to smer. Tako z njim ni vzpostavljeno razlikovanje glede na trenutek, v katerem so „nastale“ novo zatrjevane ugotovitve ali elementi. Po drugi strani je v teh določbah uporabljen širok pojem „novi elementi ali ugotovitve“, ki „so se pojavili […] oziroma [jih] je prosilec navedel“, kar lahko v običajnem pomenu tega izraza zajema tako nove elemente in ugotovitve, ki nastanejo *po* dokončni odločbi o predhodni prošnji, kot tudi elemente ali ugotovitve, ki so obstajali *že* med postopkom na podlagi predhodne prošnje, na katere pa se prosilec v tem postopku ni skliceval.

44. Po drugi strani je ta razlaga še posebej jasna glede na člen 40(4) Direktive 2013/32. S to določbo je namreč državam članicam dovoljeno, da v nacionalno pravo vključijo določbo, da je naknadna prošnja dopustna le, če prosilec brez svoje krivde v prvem postopku ni mogel navesti novih elementov in ugotovitev v smislu odstavkov 2 in 3 tega člena 40. Prosilcu pa ni mogoče očitati krivde, da se ni skliceval na elemente, ki med prvim postopkom še niso obstajali. Tako bi morali novi elementi ali ugotovitve, na katere se sklicuje navedeni člen 40(4), nujno vsebovati tiste elemente ali ugotovitve, ki so obstajali že pred pravnomočnim končanjem prvega postopka. Z zadnjenavedeno določbo se predpostavlja, povedano drugače, da so novi elementi in ugotovitve v smislu odstavkov 2 in 3 člena 40 obstajali že med prvim azilnim postopkom.

45. Glede na navedeno je treba na prvo vprašanje za predhodno odločanje odgovoriti, da člen 40(2) in (3) Direktive 2013/32 vključuje tudi nove elemente ali ugotovitve, ki so obstajali že med postopkom na podlagi predhodne prošnje za mednarodno zaščito, na katere pa se prosilec v tem postopku ni skliceval.

46. Glede na točko 41 teh sklepnih predlogov s tem odgovorom torej ni mogoče ugotoviti, ali Direktiva 2013/32 nasprotuje zadevnemu avstrijskemu pravu. Iz tega izhaja, da je treba odgovoriti na drugo vprašanje za predhodno odločanje, ki je bilo predloženo za primer tega odgovora.

C. Razlaga člena 40(3) in člena 42(2) Direktive 2013/32 (drugo vprašanje za predhodno odločanje)

47. Kot je pojasnjeno v točkah 38 in 39 teh sklepnih predlogov, je s členom 40(2) in (3) Direktive 2013/32 vzpostavljen postopek obravnavanja v dveh fazah: predhodni preizkus, da bi se ugotovilo, ali je naknadna prošnja dopustna, in, odvisno od okoliščin, vsebinska presoja, da bi se ugotovilo, ali je treba tej naknadni prošnji na podlagi Direktive 2011/95 dejansko ugoditi. Drugo vprašanje za predhodno odločanje se nanaša zlasti na to drugo fazo preizkusa. Tako predložitveno sodišče s tem vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 40(3) Direktive 2013/32[11] razlagati tako, da je vsebinsko presojo naknadne prošnje iz te določbe mogoče opraviti v okviru *obnove* postopka na podlagi predhodne prošnje za mednarodno zaščito, ali pa je z navedeno določbo v ta namen zahtevan *nov postopek*.

[11] V vprašanju za predhodno odločanje, kot ga je oblikovalo predložitveno sodišče, se ne napotuje na nobeno določbo prava Unije. Vendar je iz predloga za sprejetje predhodne odločbe razvidno, da se predložitveno sodišče sprašuje o razlagi člena 40(3) Direktive 2013/32.

48. Drugo vprašanje za predhodno odločanje je predloženo glede na to, da se – kot je pojasnjeno v točki 35 teh sklepnih predlogov – v avstrijskem pravu vsebinska presoja te prošnje opravi v *novem* upravnem *postopku* le, če se naknadna prošnja opira na „*nova producta*“. Tako se v primeru naknadne prošnje, ki se opira na „*nova reperta*“, vsebinska presoja opravi v okviru *obnove* prvega postopka. XY v sporu o glavni stvari trdi, da bi bila ta obnova v nasprotju z Direktivo 2013/32. Predložitveno sodišče želi torej z vprašanjem v bistvu izvedeti, ali je *obnova* predhodnega postopka, kakršna je določena s členom 69(1), točka 2, AVG, skladna s členom 40(3) Direktive 2013/32.

49. Menim, da je za ugotovitev, ali je taka obnova združljiva z Direktivo 2013/32, ni treba opraviti le presoje združljivosti obnove s členom 40(3) te direktive (prvi del), ampak tudi presojo združljivosti pogojev, ki se uporabljajo pri preizkusu dopustnosti, da pride do navedene obnove, z zahtevami, ki izhajajo iz Direktive 2013/32 glede tega [12] (drugi del).

1. Vsebinska presoja

50. V zvezi z vsebinsko presojo naknadne prošnje je treba ugotoviti, ali se z Direktivo 2013/32 v ta namen zahteva *nov postopek* ali pa zadostuje *obnova*, kakršna je določena s členom 69(1), točka 2, AVG.

51. Menim, da z Direktivo 2013/32 načeloma ni zahtevan noben poseben postopek za vsebinsko presojo naknadne prošnje.

52. Sicer je res, kot navaja nizozemska vlada, da je v členu 42(2) te direktive posebej omenjen „nov postopek“ za vsebinsko presojo naknadne prošnje. Vendar z nobeno določbo navedene direktive ni opredeljeno, kaj je treba razumeti z „novim postopkom“. Domet tega izraza pa je po mojem mnenju mogoče razbrati iz člena 40(3) Direktive 2013/32, saj je z zadnjenavedeno določbo zahtevano, da se vsebinska presoja naknadne prošnje nadaljuje v skladu s poglavjem II te direktive.

53. V poglavju II so v bistvu navedena temeljna načela in jamstva, ki jih morajo države članice spoštovati pri obravnavanju prošenj za mednarodno zaščito. Zato je iz člena 40(3) Direktive 2013/32 razvidno, da mora biti z nacionalnim postopkom za vsebinsko presojo naknadne prošnje zagotovljeno upoštevanje teh jamstev in načel.

54. Razen te zahteve državam članicam s to Direktivo ni naložen noben poseben postopek v ta namen. Države članice imajo torej široko polje proste presoje in lahko člen 40(3) Direktive 2013/32 prenesejo glede na posebnosti svojega nacionalnega prava. [13]

55. Komisija upravičeno trdi, da zato Direktiva 2013/32 načeloma ne nasprotuje temu, da po eni strani nacionalni zakonodajalec določi nov upravni postopek za naknadne prošnje, ki temeljijo na novih elementih ali ugotovitvah, ki so nastali šele *po* pravnomočnem končanju prvega postopka, in

[12] Kot bom pojasnil, gre pri zadnjenavedenem preizkusu za presojo združljivosti po eni strani s členom 40, od (2) do (4), v povezavi členom 33(2)(d) Direktive 2013/32, po drugi strani pa s členom 42(2) te direktive. V skladu z ustaljeno sodno prakso lahko Sodišče, da bi predložitvenemu sodišču podalo koristen odgovor, upošteva določbe prava Unije, na katere se nacionalno sodišče v svojem vprašanju ni sklicevalo Glej med drugim sodbe z dne 27. marca 1990, Bagli Pennacchiotti (C-315/88, EU:C:1990:139, točka 10); z dne 8. novembra 2007, ING. AUER (C-251/06, EU:C:2007:658, točka 38), in z dne 7. marca 2017, X in X (C-638/16 PPU, EU:C:2017:173, točka 39).

[13] Glej v tem smislu sodbo z dne 28. julija 2011, Samba Diouf (C-69/10, EU:C:2011:524, točka 29).

temu, da po drugi strani predvidi obnovo prvega končanega postopka za naknadne prošnje, v katerih se uveljavljajo elementi ali ugotovitve, ki so obstajali *že* med prvim postopkom, ki pa v tem postopku niso bili navedeni.

56. Glede na navedeno se nato postavlja vprašanje, ali je obnova predhodnega postopka, kakršna je določena s členom 69(1), točka 2, AVG, skladna z zahtevami, ki izhajajo iz poglavja II Direktive 2013/32.

57. Spis, ki je na voljo Sodišču, glede tega ne vsebuje dovolj informacij o podrobnih pravilih postopka obnove in torej ne omogoča take presoje, ki pa jo mora v vsakem primeru opraviti predložitveno sodišče.

58. Vendar ugotavljam, da je iz predloga za sprejetje predhodne odločbe očitno razvidno, da predložitveno sodišče dvomi o združljivosti obnove, določene s členom 69(1), točka 2, AVG, z načeli in jamstvi iz poglavja II Direktive 2013/32. Natančneje, navaja, da se pravni položaj tujca, ki je vložil prošnjo za mednarodno zaščito, čeprav bi šlo za naknadno prošnjo, razlikuje od pravnega položaja tujca, ki predlaga obnovo že končanega postopka, na primer v zvezi z začasno zaščito pred odstranitvijo za čas trajanja postopka.

59. Način, kako je treba razumeti to navedbo, lahko vzbudi dvom. Menim, da je mogoče razliko v pravnem položaju, ki jo omenja predložitveno sodišče, razumeti, kot da se nanaša na razliko, ki izhaja iz avstrijskega prava glede na to, ali se naknadna prošnja opira na „*nova reperta*“ ali „*nova producta*“, in torej kot da nakazuje, da za prosilca, ki je vložil naknadno prošnjo, ki spada v zadnjenavedeno kategorijo, veljajo ugodnejša pravila kot za tujca, ki je vložil naknadno prošnjo, ki spada v prvonavedeno kategorijo.

60. Če je to razumevanje pravilno, pripominjam, da poglavje II Direktive 2013/32 ne bi nujno nasprotovalo taki razliki v pravnem položaju. Po eni strani namreč na podlagi člena 5 te direktive nič ne nasprotuje temu, da države članice sprejmejo ugodnejše standarde, kot so tisti, ki izhajajo iz Direktive 2013/32, če so ti standardi združljivi s to direktivo. Po drugi strani je v zvezi z varstvom prosilca pred odstranitvijo med obravnavanjem naknadne prošnje s poglavjem II Direktive 2013/32 državam članicam omogočeno, da določijo za tega prosilca nižje varstvo, kot je določeno za prosilca, ki je vložil prvo prošnjo za mednarodno zaščito.[14]

61. Zato, čeprav so z avstrijskim pravom določena ugodnejša pravila za naknadne prošnje, ki se opirajo na „*nova producta*“, kot so za naknadne prošnje določena z Direktivo 2013/32, ta direktiva torej ne nasprotuje taki ureditvi, če so s to ureditvijo v zvezi z naknadnimi prošnjami, ki se opirajo na „*nova reperta*“, spoštovane (tudi) (minimalne) zahteve, ki izhajajo iz poglavja II Direktive 2013/32.

62. Poleg tega je avstrijska vlada v zvezi s tem v odgovoru na vprašanje Sodišča pojasnila, da če se naknadna prošnja vsebinsko presoja v okviru obnove, upravna odločba, s katero je bil končan postopek, ali ustrezna odločba v upravnem sporu ne učinkuje, postopek pa se obnovi v fazo pred izdajo te upravne odločbe ali sodne odločbe v upravnem sporu in se na novo izpelje, tako da se nove trditve v celoti vsebinsko obravnavajo. Torej ne bi bilo nikakršne razlike glede na to, ali so

[14] Tako se v skladu s členom 9(1) Direktive 2013/32 prosilcu, ki je vložil prvo prošnjo za mednarodno zaščito, načeloma dovoli ostati v državi članici, dokler pristojni organ ne odloči o njegovi prošnji. Če pa gre za prosilca, ki je vložil naknadno prošnjo za mednarodno zaščito, je s členom 41(1) v povezavi s členom 9(2) te direktive državam članicam pod pogoji, ki jih določa, omogočeno odstopanje od tega pravila iz člena 9(1) Direktive 2013/32.

bili novi elementi ali ugotovitve uveljavljani že pred koncem prvega postopka ali šele po tem datumu. Jamstva in načela iz poglavja II Direktive 2013/32 bi bila v celoti spoštovana tako v novem (drugem) postopku kot v (prvem) obnovljenem postopku.

63. Zlasti glede na ta odgovor se tako zdi, da je obnova, določena s členom 69(1), točka 2, AVG, skladna z zahtevami iz poglavja II Direktive 2013/32. Vendar mora predložitveno sodišče preveriti, ali je tako.

2. Preizkus dopustnosti

64. Z Direktivo 2013/32 so taksativno določeni pogoji dopustnosti, ki jih smejo države članice določiti za naknadno prošnjo.[15] Ti pogoji so pogoji, na katere sem se skliceval v točkah 38, 39 in 44 teh sklepnih predlogov ter ki so določeni v členu 40, od (2) do (4), v povezavi s členom 33(2)(d) te direktive. K navedenim pogojem spada tudi člen 42(2) navedene direktive, ki določa procesna pravila, ki jih lahko države članice določijo za preizkus dopustnosti naknadne prošnje.

65. Kot je pojasnjeno v točki 34 teh sklepnih predlogov, so pogoji dopustnosti v avstrijskem pravu določeni v členu 69(1), točka 2, in (2) AVG. Odstavek 1, točka 2, tega člena določa, da je treba končani postopek obnoviti, če se pojavijo nova dejstva ali novi dokazi, ki jih brez krivde stranke ni bilo mogoče uveljavljati v predhodnem postopku in ki bi morda lahko sami ali v povezavi z drugimi rezultati tega postopka pripeljali do odločbe, katere izrek bi bil vsebinsko drugačen. Na podlagi odstavka 2 navedenega člena je treba predlog za obnovo vložiti v roku dveh tednov po tem, ko je prosilec izvedel za razlog za obnovo, obnove pa ni mogoče predlagati po treh letih od izdaje pravnomočne upravne odločbe.

66. Zadevna avstrijska določba torej v bistvu vsebuje tri pogoje: i) pogoj, da se bo verjetno spremenil rezultat prvega končanega postopka, če bodo upoštevani ti novi elementi ali ugotovitve, ii) neobstoj krivde prosilca in iii) prekluzivne roke.

67. Kar zadeva združljivost takih pogojev z Direktivo 2013/32, sta prva dva nedvomno združljiva s pogoji dopustnosti iz člena 40 te direktive.

68. Tako prvi pogoj iz nacionalne določbe očitno ustreza pogoju iz člena 40(3) Direktive 2013/32, in sicer, da novi elementi ali ugotovitve pomembno povečujejo verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite. Drugi pogoj iz nacionalne določbe očitno ustreza členu 40(4) Direktive 2013/32, ki določa, da lahko države članice določijo, da bo prošnja nadalje vsebinsko obravnavana le, če zadevni prosilec brez svoje krivde v predhodnem postopku ni mogel uveljavljati novih elementov ali ugotovitev.[16]

69. Glede tretjega pogoja iz člena 69 AVG, in sicer prekluzivnih rokov, pa vendarle obstaja dvom, in to prej z vidika člena 42(2) Direktive 2013/32 kot z vidika člena 40 te direktive.

[15] To v bistvu izhaja iz člena 33(2)(d) Direktive 2013/32 – ki določa, da smejo države članice naknadno prošnjo šteti za nedopustno le v položaju iz te določbe – ki ga je torej treba razumeti v povezavi s pogoji dopustnosti iz člena 40, od (2) do (4), te direktive. Glej v istem smislu sklepne predloge generalnega pravobranilca G. Hogana v zadevi LH (novi elementi ali ugotovitve) (C-921/19, EU:C:2021:117, točka 33).

[16] V točkah od 93 do 101 teh sklepnih predlogov bom pojasnil, da je člen 40(4) Direktive 2013/32 fakultativna določba, tako da jo je treba, da bi bilo mogoče uporabiti pogoj neobstoja krivde, ki je določen v njej, prenesti v nacionalno pravo. V zvezi s tem v skladu z ustaljeno sodno prakso prenos take določbe direktive ne zahteva nujno sprejetja novih določb, če nacionalno pravo že vsebuje pravilo, ki ustreza taki določbi (glej v tem smislu sodbo z dne 23. marca 1995, Komisija/Grčija, C-365/93, EU:C:1995:76, točka 9 in navedena sodna praksa), za kar gre, kot navaja avstrijska vlada, v obravnavani zadevi (glej opombo 8 teh sklepnih predlogov).

70. Načeloma je namreč mogoče prekluzivne roke šteti tako za pogoj dopustnosti, katerega združljivost je treba presojati glede na člen 40, kot za procesno pravilo, katerega združljivost je treba presojati glede na člen 42(2) Direktive 2013/32, ki določa procesna pravila, ki jih smejo države članice določiti pri preizkusu dopustnosti.

71. Menim, da je izhodišče za presojo tega pogoja člen 40 te direktive. Razlaga te določbe je jasna, ker so z njo določeni taksativno našteti pogoji dopustnosti [17] in ker ne vsebuje pogoja o določitvi prekluzivnih rokov. Zato se na prvi pogled zdi, da je tretji pogoj iz avstrijskega prava v nasprotju z Direktivo 2013/32.

72. Vendar je treba ta tretji pogoj preučiti tudi glede na člen 42(2) Direktive 2013/32, da bi se ugotovilo, ali je s tem pogojem državam članicam dejansko dovoljeno določiti prekluzivne roke, kot v bistvu trdita avstrijska in nemška vlada.

73. Najprej priznavam, da bi se lahko na podlagi jezikovne razlage člena 42(2) Direktive 2013/32 razumelo, da je z njim dovoljena določitev prekluzivnih rokov.

74. V prvi točki te določbe je namreč navedeno, da lahko države članice v nacionalnem pravu določijo pravila o predhodnem preizkusu v skladu s členom 40 Direktive 2013/32, in sta v njej neizčrpno navedena primera pravil, ki jih lahko države članice določijo v zvezi s tem. [18] Poleg tega je v drugi točki člena 42(2) te direktive navedeno, da države članice prosilcu ne smejo onemogočiti dostopa do novega postopka niti ne povzročiti dejanskega izničenja ali resne okrnjenosti tega dostopa. Z besedilom člena 42(2) Direktive 2013/32 je torej državam članicam puščeno polje proste presoje za določitev procesnih pravil. [19]

75. Ob tem pojasnilu pa vendar ugotavljam, da, kot upravičeno navaja Komisija, zgodovina nastanka člena 42(2) Direktive 2013/32 in kontekst, v katerega je umeščena ta določba glede na predhodno direktivo, jasno kažeta, da zakonodajalec Unije državam članicam ni želel omogočiti, da dopustnost naknadnih prošenj pogojijo s spoštovanjem nekega roka.

76. Taka možnost je bila namreč predvidena z določbo, ki je bila predhodnica člena 42(2) Direktive 2013/32, in sicer s členom 34(2)(b) Direktive 2005/85. Z zadnjenavedeno določbo je bilo torej državam članicam izrecno dovoljeno določiti rok za predložitev novih ugotovitev ali elementov, ki je tekel od trenutka, ko je prosilec pridobil te informacije. Vendar navedena določba ni bila prevzeta v člen 42(2) Direktive 2013/32, s čimer je zakonodajalec želel to možnost ukiniti. To jasno izhaja iz pripravljalnega gradiva za Direktivo 2013/32.

17 Glej točko 64 in opombo 15 teh sklepnih predlogov.

18 V skladu s točko (a) člena 42(2) Direktive 2013/32 lahko države članice od zadevnega prosilca zahtevajo, da navede dejstva in predloži dokaze, ki upravičujejo nov postopek. V skladu s točko (b) te določbe lahko države članice dovolijo izvedbo predhodnega preizkusa tako, da omejijo ta preizkus zgolj na pisne navedbe brez osebnega razgovora, razen v primerih iz člena 40(6) Direktive 2013/32.

19 Kljub navedenemu – drugače kot v bistvu trdi nemška vlada – ne menim, da je v členu 42(2) Direktive 2013/32 izraženo načelo procesne avtonomije držav članic, tako da bi iz te določbe izhajalo, da bi bila državam članicam v imenu njihove procesne avtonomije prepuščena skrb za določitev prekluzivnih rokov, če spoštujejo načeli enakovrednosti in učinkovitosti. Čeprav je sicer res, da je morda besedilo člena 42(2), točka 2, te direktive podobno načelu procesne avtonomije držav članic, pa ta določba kljub temu spada v drug kontekst: to načelo se tako uporablja na področju procesnih pravil o *pravnih sredstvih*, ki zagotavljajo varstvo pravic, ki jih posameznikom daje pravo Unije (glej na primer sodbo z dne 18. marca 2010, Alassini in drugi, od C-317/08 do C-320/08, EU:C:2010:146, točka 47), medtem ko se člen 42(2) navedene direktive nanaša na *veliko bolj predhodno fazo*, in sicer na (predhodni) preizkus naknadne prošnje s strani pristojnega upravnega organa.

77. Po eni strani je iz dokumenta, ki je priložen k prvotnemu predlogu Direktive 2013/32 in v katerem je Komisija predstavila svoje razloge za zadevno spremembo, razvidno, da naj bi bila predhodna določba, s katero je bilo državam članicam dovoljeno določiti prekluzivni rok, in sicer člen 34(2)(b) Direktive 2005/85, črtana, da bi se preprečilo morebitno nasprotje z načelom nevračanja.[20]

78. Po drugi strani se zdi, da je zakonodajalec Unije v zakonodajnih pogajanjih o Direktivi 2013/32 izrecno zavrnil uvedbo take možnosti v to direktivo. Nemška, francoska in delegacija Združenega kraljestva v Svetu Evropske unije so predlagale, naj se vključi taka možnost, ker bi to omogočilo boljši boj proti zlorabam pri naknadnih prošnjah.[21] Vendar ta predlog ni pripeljal do spremembe določbe, kot jo je predlagala Komisija.

79. Menim, da je ta razlaga, ki izhaja iz zgodovine nastanka člena 42(2) Direktive 2013/32, podprta tudi s kontekstom, v katerega je umeščena ta določba. Kot je pojasnjeno v točki 71 teh sklepnih predlogov, namreč že člen 40 v povezavi s členom 33(2)(d) te direktive nakazuje navedeno razlago, isto pa velja za člen 41(1) navede direktive.

80. Tako se, kot je pojasnjeno v opombi 14 teh sklepnih predlogov, člen 41(1) Direktive 2013/32 nanaša na položaje, v katerih lahko države članice odstopijo od pravice prosilca, da ostane na ozemlju zadevne države članice med preizkusom naknadne prošnje. V zvezi s tem iz člena 41(1) v povezavi s členom 9(2) te direktive v bistvu izhaja, da čeprav obstaja tveganje, da je naknadna prošnja vložena zaradi zlorabe, lahko države članice predvidijo izjemo od pravice prosilca, da ostane na njihovem ozemlju, *le če to ne povzroči neposredne ali posredne vrnitve*. Iz tega se mi zdi smiselno izpeljati, da na podlagi člena 42(2) navedene direktive samo to, da naknadna prošnja ni bila vložena v določenem roku, ne more *a fortiori* upravičiti zavrženja te prošnje, ker obstaja tveganje, da bo kršeno to načelo nevračanja.

81. Zato – čeprav bi bilo zaželeno, da bi prepoved določitve prekluzivnega roka iz Direktive 2013/32 izhajala na bolj jasen način – ni mogoče trditi, da bi države članice morale uvesti take roke. Evropski zakonodajalec je namreč opravil zavestno izbiro, ko je štel, da lahko določitev takih rokov oslabi načelo nevračanja, ki je temeljno načelo te direktive,[22] in da mora zaradi tega tveganja prevladati to temeljno načelo.

82. Iz tega izhaja, da je treba člen 42(2) Direktive 2013/32 v povezavi s členom 40, od (2) do (4), in členom 33(2)(d) te direktive razlagati tako, da je z njim prepovedana določitev prekluzivnih rokov kot takih. Zato se ti roki ne smejo uporabiti. Vendar v sporu o glavni stvari naknadna prošnja, ki jo je vložil XY, ni bila zavržena zaradi navedenih rokov, ampak zgolj iz razloga pravnomočnosti.

[20] Glej osnutek utemeljitve Sveta, sprejetje skupnega stališča Sveta za sprejetje direktive Evropskega parlamenta in Sveta o minimalnih standardih glede postopkov za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite v državah članicah, z dne 23. oktobra 2009, 14959/09 ADD 1, ASILE 82, CODEC 1231, medinstitucionalni dokument 2009/0164 (COD). V prvotnem predlogu Direktive 2013/32 je bila vsebina člena 42 Direktive 2013/32 predvidena v členu 36. Glede te zadnje določbe iz navedene priloge izhaja, da „[t]wo changes are proposed with regard to the procedural rules applicable in a preliminary examination procedure. Firstly, the optional provision allowing Member States to require submission of the new information within a time limit is deleted to avoid possible tension with the principle of non-refoulement […]“. Kot sam razumem to točko: ker zahtevani pogoji za status upravičenca do mednarodne zaščite iz Direktive 2011/95 temeljijo na načelu nevračanja (glej uvodno izjavo 3 in člen 21 te direktive), se je Komisija želela izogniti položaju, v katerem bi bila naknadna prošnja zavrnjena zgolj zato, ker ni bila vložena v skladu z določenim rokom, čeprav bi sicer dejansko izpolnjevala zahtevane pogoje za pridobitev statusa upravičenca do mednarodne zaščite iz Direktive 2011/95.

[21] Skupni prispevek nemške, francoske in delegacije Združenega kraljestva glede predlogov direktive o standardih za sprejem prosilcev za azil in o azilnih postopkih, z dne 27. junija 2011, 12168/11, ASILE 54. V točki II.2 tega prispevka so te delegacije izrazile zaskrbljenost zaradi problema zlorab pri naknadnih prošnjah. V ta namen trdijo, da mora Direktiva 2013/32 vsebovati določbe, ki dajejo „državam članicam na voljo sredstva, da bolje in hitreje odgovorijo na zlorabe postopka, povezane z zlorabami v zvezi s prošnjami za ponovno preučitev, na primer s tem, da se dovoli, da se prosilcem za azil določi rok za predstavitev novih elementov“.

[22] Glej v tem smislu uvodno izjavo 3 Direktive 2013/32.

83. Glede na navedeno je treba na drugo vprašanje za predhodno odločanje odgovoriti, da je treba člen 40(3) Direktive 2013/32 razlagati tako, da z njim ni zahtevan poseben postopek za vsebinsko presojo naknadnih prošenj, če je nacionalni postopek, vključno z obnovo postopka na podlagi predhodne prošnje za zaščito, skladen z zahtevami iz poglavja II te direktive, kar mora v okviru spora o glavni stvari preveriti predložitveno sodišče. Poleg tega je treba člen 42(2) navedene direktive v povezavi s členom 40, od (2) do (4), in členom 33(2)(d) te direktive razlagati tako, da nasprotuje določitvi prekluzivnih rokov.

D. Razlaga člena 40(4) Direktive 2013/32 (tretje vprašanje za predhodno odločanje)

84. Glede na odgovor, ki ga predlagam na drugo vprašanje za predhodno odločanje, menim, da na tretje vprašanje za predhodno odločanje ni treba odgovoriti.

85. Zadnjenavedeno vprašanje je namreč postavljeno za primer, če bi iz odgovora na drugo vprašanje izhajalo, da *obnova*, določena v avstrijskem pravu, ne izpolnjuje zahtev iz Direktive 2013/32, tako da bi bilo treba vse naknadne prošnje, vložene v Avstriji, obravnavati v *novem* upravnem *postopku*. Vendar je, kot sem navedel zgoraj – kar pa mora preveriti predložitveno sodišče – *obnova* možna in zato ne menim, da je treba na drugo vprašanje za predhodno odločanje odgovoriti v tem smislu.[23]

86. Zato bom na tretje vprašanje za predhodno odločanje odgovoril le za primer, da predložitveno sodišče ne bi potrdilo moje predpostavke o avstrijskem pravu glede tega vprašanja, ali za primer, če Sodišče ne bi pritrdilo moji razlagi Direktive 2013/32.

87. Predložitveno sodišče s tem vprašanjem sprašuje, ali sme organ, če se prosilec za azil po svoji krivdi na novo zatrjevane razloge ni skliceval že v predhodnem azilnem postopku, vsebinsko presojo naknadne prošnje zavrniti na podlagi nacionalnega pravila, s katerim je določeno načelo, splošno veljavno za upravni postopek, čeprav država članica, ker ni sprejela posebnih pravil, določb člena 40(2) in (3) Direktive 2013/32 ni pravilno prenesla, zaradi česar tudi ni izrecno izkoristila možnosti iz člena 40(4) Direktive 2013/32, da sme določiti izjemo od vsebinske presoje naknadne prošnje.

88. Kontekst, v katerega je umeščeno to vprašanje, kot ga razumem, je tak: kot sem pojasnil v teh sklepnih predlogih, je s členom 40(4) Direktive 2013/32 državam članicam dovoljeno, da v nacionalno pravo vključijo določbo, s katero je določeno, da je naknadna prošnja dopustna le, če prosilec brez svoje krivde v predhodnem postopku ni mogel navesti novih elementov in ugotovitev v smislu odstavkov 2 in 3 te določbe.

89. V avstrijskem pravu je tak pogoj neobstoja krivde določen v členu 69(1), točka 2, AVG. Vendar se naj ta določba ne bi uporabljala za novi upravni postopek, saj se uporablja zgolj za obnovo postopkov, ki so že bili pravnomočno končani.

90. Predložitveno sodišče izhaja iz primera, predstavljenega v točki 85 teh sklepnih predlogov, v skladu s katerim je treba naknadno prošnjo, ki se opira na „*nova reperta*“, obravnavati v novem upravnem postopku, in se sprašuje, ali v takem novem postopku ni mogoče preveriti obstoja krivde. Posledica take nemožnosti bi namreč bila, da bi bilo treba naknadno prošnjo, kakršna je ta

[23] Menim sicer, da člen 42(2) v povezavi s členom 40, od (2) do (4), in členom 33(2)(d) Direktive 2013/32 nasprotuje prekluzivnim rokom, določenim v avstrijskem pravu. Vendar, kot je navedeno v točki 82 teh sklepnih predlogov, je mogoče avstrijsko pravo uskladiti z Direktivo 2013/32, če se ti roki ne uporabijo.

iz postopka v glavni stvari, prav tako šteti za dopustno in bi jo bilo treba vsebinsko presoditi, ali je prosilec ravnal krivdno, ker se v predhodnem postopku ni skliceval na novo navajane elemente ali ugotovitve. V sporu o glavni stvari predložitveno sodišče namreč očitno meni, da je XY ravnal krivdno, ker se ni skliceval na svojo spolno usmerjenost v postopku na podlagi prve prošnje za mednarodno zaščito.

91. V teh okoliščinah želi predložitveno sodišče izvedeti, ali bi bilo mogoče preizkus obstoja krivde upoštevati tudi pri preizkusu dopustnosti naknadnih prošenj, ki se opirajo na „*nova reperta*“, v novem upravnem postopku.

92. Menim, da je treba – kar mora preveriti predložitveno sodišče – na to vprašanje odgovoriti nikalno.

93. Namreč, *na prvem mestu* menim, da je treba člen 40(4) Direktive 2013/32 razlagati kot *fakultativno* določbo, tako da jo je treba, da bi bilo mogoče uporabiti pogoj neobstoja krivde, ki je določen v njej, prenesti v nacionalno pravo.

94. Ne strinjam se torej z razlago, ki jo glede tega zastopa nizozemska vlada. Ta vlada trdi, da element neobstoja krivde iz člena 40(4) Direktive 2013/32 pomeni pogoj, ki je neločljivo povezan s pojmom „novi elementi ali ugotovitve“ v smislu člena 40(2) in (3) te direktive, tako da lahko države članice odločijo, da bo prošnja nadalje obravnavana *le*, če zadevni prosilec brez svoje krivde v predhodnem postopku ni mogel uveljavljati teh novih elementov ali ugotovitev. Po mnenju navedene vlade je člen 40(4) navedene direktive zgolj pojasnilo te točke, prenos tega odstavka pa naj torej za uporabo pogoja neobstoja krivde ne bi bil potreben. V podporo svojemu stališču je nizozemska vlada navedla več trditev, ki v bistvu izhajajo po eni strani iz člena 40(4) in po drugi strani iz obveznosti prosilca, da sodeluje s pristojnimi organi.

95. Menim, da teh trditev ni mogoče sprejeti.

96. V zvezi z, najprej, členom 40(4) Direktive 2013/32 namreč ugotavljam, da čeprav res obstaja razhajanje med različnimi jezikovnimi različicami te določbe, velika večina teh različic vendarle nakazuje, da gre za fakultativno določbo.

97. Tako je v veliki večini jezikovnih različic, in sicer v dvajsetih različicah, vključno z različico v francoščini,[24] jasno in nedvoumno določena fakultativna določba. Tako je v različici v francoščini navedeno, da se države članice „lahko odločijo“ za pogoj neobstoja krivde prosilca, kar jasno kaže, da gre za *možnost*.

98. Zgolj različica člena 40(4) Direktive 2013/32 v češčini ima namreč nasproten pomen, saj v tej različici ta člen v bistvu določa, da se smejo države članice odločiti za nadaljevanje preučitve prošnje *le*, če zadevni prosilec ni ravnal krivdno.[25] Dve jezikovni različici sta dvoumni, saj ju je mogoče razumeti bodisi kot različico v francoščini bodisi kot različico v češčini.[26]

[24] Gre za vse jezikovne različice razen tistih v češčini, italijanščini in bolgarščini.

[25] V tej določbi je v češčini določeno: „Členské státy mohou rozhodnout o dalším posuzování žádosti, pouze pokud dotyčný žadatel nemohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést skutečnosti uvedené v odstavcích 2 a 3 tohoto článku […]“.

[26] Gre za različici v bolgarščini („Държавите-членки могат да предвидят разглеждането на молбата да продължи само при условие че съответният кандидат не е имал възможност, без да има вина за това, да представи ситуациите, изложени в параграфи 2 и 3 от настоящия член, в предходната процедура […]“) in italijanščini („Gli Stati membri possono stabilire che la domanda sia sottoposta a ulteriore esame solo se il richiedente, senza alcuna colpa, non è riuscito a far valere, nel procedimento precedente, la situazione esposta nei paragrafi 2 e 3 del presente articolo, in particolare esercitando […]“).

99. Menim, da tudi če bi domnevali, da različica člena 40(4) Direktive 2013/32 v češčini ni zgolj napaka v prevodu – tako da popolnoma dobesedna razlaga, ki temelji na (vseh) drugih jezikovnih različicah te določbe, sama po sebi ne bi mogla biti dokončna – razlaga, ki temelji na drugih elementih razlage [27], nikakor ne podpira razlage, ki jo zastopa nizozemska vlada.

100. Ugotoviti je namreč treba, da pripravljalno gradivo za člen 40(4) Direktive 2013/32 očitno kaže na to, da je zakonodajalec Unije dejansko želel, da je s to določbo določena možnost. [28]

101. To, da se z Direktivo 2013/32 sledi splošnemu cilju hitrosti [29] in da se s preizkusom dopustnosti iz člena 33(2) v povezavi s členom 40, od (2) do (4), Direktive 2013/32 želi omiliti obveznost države članice za vsebinsko preučitev naknadne prošnje [30], ne more pripeljati do drugačnega rezultata.

102. Zavrniti je treba tudi trditve, ki se nanašajo na obveznost prosilca, da sodeluje s pristojnimi organi. Natančneje, te trditve temeljijo na tem, da za prosilca na podlagi člena 13(2) Direktive 2013/32 velja obveznost sodelovanja s pristojnimi organi, da se ugotovijo elementi iz člena 4(2) Direktive 2011/95, vključno z razlogi, ki upravičujejo prošnjo za mednarodno zaščito.

103. V zvezi s tem ni mogoče trditi, da bi bil tej obveznosti odvzet namen, če bi vsi elementi, ki niso bili uveljavljani v okviru prve prošnje za mednarodno zaščito – pa naj bo to po krivdi prosilca ali brez nje – pripeljali do nadaljevanja preučitve naknadne prošnje. Poleg tega, da bi taka razlaga škodovala možnosti, ki je s členom 40(4) Direktive 2013/32 dana državam članicam, nikakor ni res, da bi bil obveznosti sodelovanja odvzet namen, razen če se uporabi pogoj neobstoja krivde. Z Direktivo 2011/95 in Direktivo 2013/32 je namreč izrecno določenih več posledic, ki jih lahko države članice izpeljejo iz nespoštovanja te obveznosti [31], vendar iz njiju ne izhaja obveznost držav članic, da ugotovijo, da je naknadna prošnja nedopustna.

104. Iz vseh zgoraj navedenih ugotovitev izhaja, da je treba člen 40(4) Direktive 2013/32 razlagati kot *fakultativno* določbo, tako da jo je treba, da bi bilo mogoče uporabiti pogoj neobstoja krivde, ki je določen v njej, prenesti v nacionalno pravo.

[27] V skladu z ustaljeno sodno prakso besedila, uporabljenega v eni od jezikovnih različic določbe prava Unije, ni mogoče uporabiti kot edine podlage za razlago te določbe ali ga glede tega uporabljati prednostno glede na druge jezikovne različice. Tak pristop namreč ne bi bil združljiv z zahtevo po enotni uporabi prava Unije (glej sodbo z dne 26. aprila 2012, DR in TV2 Danmark, C-510/10, EU:C:2012:244, točka 44 in navedena sodna praksa). V primeru razlik med jezikovnimi različicami zakonskega besedila Unije je treba sporno določbo razlagati glede na splošno sistematiko in namen ureditve, katere del je (glej sodbo z dne 26. aprila 2012, DR in TV2 Danmark, C-510/10, EU:C:2012:244, točka 45 in navedena sodna praksa).

[28] Tako je bil v prvotnem predlogu Direktive 2013/32 člen 35(6), ki ustreza členu 40(4) sprejete različice, dejansko oblikovan v smislu, ki ga zastopa nizozemska vlada (predlog direktive Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. oktobra 2009 o predlogu direktive Evropskega parlamenta in Sveta o minimalnih standardih glede postopkov za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite v državah članicah, COM(2009) 554 final). Med pogajanji o Direktivi 2013/32 pa je Parlament predlagal, naj se ta določba v celoti odpravi, ker „[d]ržave članice ne bi smele sistematično zavračati obravnave naknadne prošnje z izgovorom, da bi lahko prosilec navedel nove elemente ali ugotovitve v predhodnem postopku ali pritožbi. Ta avtomatizem bi lahko namreč pripeljal do kršitve načela nevračanja“ (glej obrazložitev predloga spremembe 88 v poročilu Parlamenta z dne 24. marca 2011 o predlogu direktive Evropskega parlamenta in Sveta o minimalnih standardih glede postopkov za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite v državah članicah (A7-0085/2011)). Zato je Svet v skupnem stališču spremenil prvotno besedilo člena 40(4) v korist različice, ki je bila na koncu sprejeta (stališče Sveta (EU) št. 7/2013 v prvi obravnavi z namenom sprejetja direktive Evropskega parlamenta in Sveta o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem statusa mednarodne zaščite, sprejeto 6. junija 2013 (UL 2013, C 179 E, str. 27). Kolikor mi je znano, iz pripravljalnega gradiva ne izhaja nobeno posebno pojasnilo glede te spremembe. Vendar je glede na pomisleke, ki jih je v zvezi z načelom nevračanja izrazil Parlament, razumno sklepati, da je bila sprememba besedila člena 40(4), ki sta jo nato sprejela Komisija in Parlament, utemeljena s tem razlogom.

[29] Glej v zvezi s tem sodbo z dne 4. oktobra 2018, Ahmedbekova (C-652/16, EU:C:2018:801, točka 100).

[30] Glej v tem smislu sodbo z dne 19. marca 2020, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa) (C-564/18, EU:C:2020:218, točka 29 in navedena sodna praksa).

[31] Tako po eni strani ugotavljam, da lahko v skladu s členom 28(1)(a) Direktive 2013/32 države članice domnevajo, da je prosilec implicitno umaknil prošnjo za mednarodno zaščito ali od nje odstopil, kadar se ugotovi, da se ni odzval na zahteve, da sporoči bistvene informacije za svojo prošnjo v smislu člena 4 Direktive 2011/95. Po drugi strani se lahko na podlagi člena 4(3) zadnjenavedene direktive dejstvo, da predloženi elementi niso bili uveljavljani že prej, po mojem mnenju upošteva pri posamični presoji prošnje za mednarodno zaščito.

105. V zvezi s tem je *na drugem mestu* očitno, da v zvezi z novimi upravnimi postopki pogoj glede neobstoja krivde iz člena 40(4) Direktive 2013/32 glede na zahteve prava Unije v avstrijsko pravo ni bil ustrezno prenesen.

106. V skladu z ustaljeno sodno prakso je namreč – čeprav prenos direktive ne zahteva nujno sprejetja novih nacionalnih določb – nujno, da zadevno nacionalno pravo dejansko zagotavlja polno uporabo te direktive, da je pravni položaj, ki izhaja iz tega prava, dovolj natančen in jasen ter da se lahko zadevne osebe v celoti seznanijo s svojimi pravicami.[32] Tako je treba določbe direktive prenesti z nesporno zavezujočo močjo, z zahtevano specifičnostjo, natančnostjo in jasnostjo, da bi bila zahteva po pravni varnosti izpolnjena.[33]

107. V zvezi s tem menim, da člen 40(4) Direktive 2013/32 v zvezi z novimi upravnimi postopki v avstrijsko pravo ni bil prenesen skladno s temi zahtevami, kar pa mora preveriti predložitveno sodišče. Tako iz člena 69(1), točka 2, AVG ne izhaja, da se pogoj neobstoja krivde, ki je v njem vsebovan, uporablja tudi za preizkus dopustnosti naknadnih prošenj v posebnih postopkih, ki niso obnova prvega pravnomočno končanega postopka.

108. *Na tretjem mestu* in predvsem, v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča je izključeno, da bi se v škodo posameznika uporabila določba, ki ni bila v celoti prenesena v nacionalno pravo.[34] Tako kot predložitveno sodišče menim, da bi prav to bila posledica razlage, da bi se pogoj neobstoja krivde iz člena 40(4) Direktive 2013/32 uporabil v novem upravnem postopku, čeprav to v nacionalnem pravu ne bi bilo določeno.

109. V nasprotju s trditvami nemške vlade to, da element krivde iz člena 69(1), točka 2, AVG vsebuje splošno veljavno načelo avstrijskega upravnega postopka, saj izraža vidik načela pravnomočnosti, ne more pripeljati do nasprotnega rezultata. Ugotoviti je namreč treba, da je s členom 40(4) Direktive 2013/32 urejeno to načelo glede naknadnih prošenj, saj je iz te določbe v povezavi z odstavkoma 2 in 3 tega člena 40 razvidno, da kadar gre za nove elemente ali ugotovitve, ki so obstajali že v prvem postopku in ki zaradi krivde prosilca v tem postopku niso bili uveljavljani, načelo pravnomočnosti zajema take nove elemente ali ugotovitve le, če je to določeno z nacionalnim pravom.

110. Glede na navedeno je treba člen 40(4) Direktive 2013/32 razlagati tako, da nasprotuje temu, da pogoja neobstoja krivde, ki je z njim določen, v upravnem postopku ni mogoče uporabiti, razen če je tak pogoj izrecno določen v nacionalnem pravu in če izpolnjuje zahteve pravne varnosti, za kar pa se zdi – kar mora preveriti predložitveno sodišče – da ne gre v položaju, kakršen je ta iz postopka v glavni stvari.

[32] Glej sodbo z dne 23. marca 1995, Komisija/Grčija (C-365/93, EU:C:1995:76, točka 9 in navedena sodna praksa).

[33] Glej sodbo z dne 11. septembra 2014, Komisija/Portugalska (C-277/13, EU:C:2014:2208, točka 43 in navedena sodna praksa).

[34] Glej med drugim sodbo z dne 24. junija 2019, Popławski (C-573/17, EU:C:2019:530, točka 65 in navedena sodna praksa).

V. Predlog

111. Na podlagi navedenega Sodišču predlagam, naj na vprašanja za predhodno odločanje, ki jih je postavilo Verwaltungsgerichtshof (vrhovno upravno sodišče, Avstrija), odgovori:

1. Pojem „novi elementi ali ugotovitve“, ki „so se pojavili […] oziroma [jih] je prosilec navedel“, iz člena 40(2) in (3) Direktive 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite je treba razlagati tako, da vključuje tudi elemente ali ugotovitve, ki so obstajali že pred pravnomočnim končanjem prejšnjega postopka, katerega predmet je bila prošnja za mednarodno zaščito, na katere pa se prosilec v tem postopku ni skliceval.

2. Člen 40(3) Direktive 2013/32 je treba razlagati tako, da za vsebinsko presojo naknadne prošnje z njim ni zahtevan poseben postopek, če je nacionalni postopek skladen z zahtevami iz poglavja II te direktive. Člen 42(2) navedene direktive v povezavi s členom 40, od (2) do (4), in členom 33(2)(d) te direktive je treba razlagati tako, da je z njim prepovedana določitev prekluzivnih rokov kot takih.

3. Člen 40(4) Direktive 2013/32 je treba razlagati tako, da pogoja neobstoja krivde, ki je z njim določen, v upravnem postopku ni mogoče uporabiti, razen če je tak pogoj izrecno določen v nacionalnem pravu in če izpolnjuje zahteve pravne varnosti. Predložitveno sodišče mora preveriti, ali gre v obravnavani zadevi za tak primer.